

Η ΕΥΤΕΡΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Μ Ε

Φυλ. λ. 33.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος Β΄.

Εκδίδεται δις τοῦ μηνός.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰανουαρίῳ 1849.

ΙΝΔΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ.

Η ΙΝΔΙΚΗ ΤΡΙΑΣ.

Ἡ θρησκεία τῶν Ἰνδῶν εἶναι κυρίως μονοθεϊκὴ, καὶ καλεῖται Βράμας ὁ μόνος θεὸς ὃν λατρεύουσι, τὸ αἰῶνιον ὄν, τὸ ἀπέραντον πνεῦμα. Ἀλλὰ προσωποποιεῖται διαφόρως ἢ θέλῃσις τοῦ θεοῦ, ἢ παραγαγούσα, ἢ διατηρούσα καὶ ἡ καταστρέφουσα τὸν κόσμον. Παριστᾷ δ' εἰς τὴν μυθολογίαν τῶν Ὁ Βράμας τὴν πλάσιν, τὴν δὲ συντήρειν ὁ Βισνοῦ καὶ ὁ Σίβας τὴν καταστροφὴν, οὐχὶ ὅμως καταστροφὴν ἐντελῆ, ἀλλὰ μόνον τὴν ὑπὸ νέας μορφᾶς ἀναγέννησιν.

Εἰς δὲ τὴν μεταφυσικὴν τῶν Ἰνδῶν εἶναι ὁ βράμας ἡ ὕλη, ὁ Βισνοῦς τὸ πνεῦμα, καὶ ὁ Σίβας ὁ χρόνος. Καὶ εἰς τὴν φυσικὴν τῶν φιλοσοφίαν, ἡ γῆ, τὸ ὕδωρ, τὸ πῦρ.

Προσωποποιούνται δὲ παρ' αὐτοῖς ὅλα τὰ πλάσματα, ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, ὅσα ἀντικείμενα παρίστανται ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ πῦρ, ὁ ἀήρ, ὅλα τῆς φύσεως τὰ φαινόμενα, τὰ πάθη, τὰ αἰσθήματα, αἱ

ἀρεταί, αἱ κακίαι, ὅλα ἐνσωματοῦνται, καὶ ἀναμίσγυνται εἰς τὴν συγκεχυμένην ἱστορίαν ἣν διτηροῦνται περὶ ἀνθρώπου.

Αἱ συντηρητικαὶ καὶ ἀναγεννητικαὶ δυνάμεις, εἰς αἰωνίαν ἐνέργειαν οὖσαι, κατέβησαν κατ' αὐτοὺς χιλιᾶκις εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς, διδάσκουσαι, φωτίζουσαι ἢ τιμωροῦσαι τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ὁμοίως δὲ τῶν ἐνανθρωπιζομένων τούτων δυνάμεων καὶ αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά κατῆλθον πολλάκις ὑπὸ παντοίας μορφᾶς ὅπως συντελέσωσι πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν.

Ἡ ἱστορία τῶν ἀναριθμήτων ἐνσάρκωσεων τούτων εὐρὺ ἡτοίμασε στάδιον εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ποιητῶν, καὶ τὰ συγγράμματα αὐτῶν κατάκοσμα μὲ μὲ πλουσίας περιγραφάς, καὶ ἀναμειγμένα μετὰ θεολογίας καὶ ἠθικῆς, θεωρήθησαν μετὰ ταῦτα ὡς τῆς θείας ἀληθείας ἐμπνεύσεις.

Ἡ τριάς δὲ αὕτη τῶν θεῶν δυνάμεων παρήγαγε τρεῖς αἱρέσεις, συγχωνευθείσας μετὰ ταῦτα εἰς δύο, τὴν Βαϊσνρόβαρ καὶ τὴν Σατβαρ, περιλαμβανούσας σήμερον ὅλας τὰς παμπληθεῖς φυλάς τοῦ Ἰνδικοῦ ἔθνους.

Οἱ Ἰνδοὶ δὲν ἀνεγείρουσι βωμοὺς εἰς τὸν Βράμα, ἀλλὰ νοερώς τὸν λατρεύουσι. « Δὲν ἔχει εἰκόνα,

λέγει ἡ *Βέδα*, ἡ ἱερὰ τῶν Ἰνδῶν βίβλος, ἐκεῖνος οὗ ἡ δόξα μεγίστη, ὅς τὰ πάντα φωτίζει, τὰ πάντα διατάττει, ἐξ οὗ τὸ πᾶν ἀπορρέει, ὅστις τὰ πάντα παράγει, καὶ εἰς ὃν θέλουσιν ἐπανέλθει ποτὲ τὰ πάντα.

Ἄς ἰδῶμεν δ' ὅποια τὰ κατηγορούμενα ἐκάστου προσώπου τῆς τριπλῆς ταύτης προσωποποιήσεως τῆς Ἰνδικῆς θεότητος.

Βράμας.

Ὁ Βράμας εἶναι ἡ προσωποποίησις τῆς πλαστικῆς δυνάμεως τῆς θεότητος, καὶ ἐκ τῶν τριῶν προϋπάρχοντων ὀνομάτων εἶναι τὸ γνωστότερον μὲν ἐν Εὐρώπῃ, τὸ ἥττον δ' ἐπίσημον ἐν Ἰνδία, ὅπου πολὺ περισσότερον τιμῶνται αἱ δύο ἄλλαι δυνάμεις, ἡ τῆς συντηρήσεως καὶ ἡ τῆς καταστροφῆς. Εἰκόνες τοῦ Βράμα ὑπάρχουσιν εἰς τοὺς ναοὺς τῶν ἄλλων θεῶν, καὶ προσφοραὶ καὶ εὐχαὶ γίνονται εἰς αὐτόν. Ἀλλὰ δὲν ἔχει, ὡς ἄλλοι τινὲς τῶν θεῶν, ἰδίους ναοὺς καὶ εἰδικὴν λατρείαν. Εἶναι δὲ προφανὲς ὁ λόγος· διότι ἀποπερατωθέντος τοῦ ἔργου τῆς πλάσεως, ἡ δυνάμις του δὲν ἔχει πλέον ἄμεσον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐξακολουθήσεως καὶ τῆς παύσεως τῆς ὕλικῆς ὑπάρξεως, ἥτοι ἐπὶ τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ κόσμου.

Ὁ Βράμας ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ πλάττειν, ὁ δὲ Σίβας τοῦ καταστρέφειν. Ἀλλ' ἡ κατ' αὐτὸν καταστροφή εἶναι ἀνάπλασις ὑπ' ἄλλην μορφήν, διὰ τοῦτο συνεχῶς εὐρίσκονται ἡνωμένοι ὁ Σίβας μετὰ τοῦ Βράμα.

Κατὰ τὴν μυθολογίαν ὁ Βράμας εἶναι ἡ πρώτη τῶν τριῶν μεγάλων προσωποποιήσεων τοῦ Βράμ, τοῦ ὑπερτάτου ὄντος. Καλεῖται δὲ ὁ πρῶτος τῶν θεῶν, ὁ ποιητὴς τοῦ κόσμου, ὁ συντηρητὴς τοῦ παντός, συμμεριζόμενος τὸν τελευταῖον τοῦτον τίτλον μετὰ τοῦ Βισνοῦ. Παρίσταται δὲ πάντοτε τετρακέφαλος, ἐμφαίνων ἡ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ κόσμου ὃν ἐπλάσεν, ἡ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἐξ ὧν τὸν ἐπλάσεν, καὶ ὧν τὸ ἓν κατὰ τὴν Βέδαν ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ σώματος του. Κατὰ τινὰς παραδόσεις ἦτον ἄλλοτε πεντακέφαλος, ἀλλ' ὁ Σίβας, καὶ αὐτὸς πέντε κεφαλὰς ἔχων, ἔκοψε τὴν μίαν τοῦ Βράμα.

Πολλοὶ δὲ θεοὶ ἔχουσι τὰς συζύγους των, καλούμενας διὰ τοῦ γενικῆς ὀνόματος *Σάκτε*. Ἡ *Σάκτε* τοῦ Βράμα εἶναι ἡ *Σαραύστη*, ἡ θεὰ τῆς ἁρμονίας καὶ τῶν τεχνῶν.

ἔχουσι δὲ οἱ θεοὶ καὶ ζῶα, ἐφ' ὧν ὀχοῦνται, τοὺς καλούμενους *Βαάρας*. Ὁ *Baār* τοῦ Βράμα καὶ τῆς *Σάκτε* αὐτοῦ εἶναι ὁ κύκνος *Ανάσας*.

Παρίσταται δὲ εἰς τὰ ἀγάλματά του, ἐνίοτε γάλκιν, κατασκευαζόμενα ὑπὸ τῶν *Παρδύων* ἢ θεολόγων Βρῆχμάνων, ἐκτός τῶν τεσσάρων κεφαλῶν του καὶ μετὰ τέσσαρας χεῖρας· καὶ εἰς τὴν μὲν κρατεῖ καὶ ἀναγινώσκει φύλλον τῆς Βέδας, εἰς τὴν δὲ ζωμῆρσιν διὰ τὴν ἀντλησιν τοῦ ἁγιασμένου ὕδατος, εἰς τὴν τρίτην ἀγγεῖον διὰ τὸ ὕδωρ τῆς ἀπολούσεως, ἥτις εἶναι ἀναγκαῖα καὶ πρὶν καὶ μετὰ πᾶσαν προσευχὴν καὶ πᾶσαν θυσίαν· εἰς τὴν ἄλλην τέλος ἔχει κομβολόγιον, ἐφ' οὗ οἱ εὐσεβεῖς Ἰνδοὶ, ὡς οἱ ἡμέτεροι μοναχοὶ, ἀριθμοῦσι τὰ ὀνόματα ἢ τὰς ιδιότητας τοῦ θεοῦ ὅσα νοερῶς ἀναφέρουσιν.

Οἱ Ἰνδοὶ φρονοῦσιν ὅτι ἡ Βέδα ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Βράμα, καὶ ὅτι διετηρήθη διὰ παραδόσεως μέχρις οὗ σοφός τις ἐπικληθεὶς *Βεδαθύσας* (ὁ ἐρανιστὴς τῆς Βέδας) τῇ ἔδωκε τὴν παρούσαν μορφήν της. Διήρσε δὲ τὰς ἱερὰς τῶν Ἰνδῶν Γραφὰς εἰς τέσσαρα μέρη, καλούμενα *Ῥιγ*, *Ἰαῦος*, *Σαμὰν* καὶ *Αῠθάβα*.

Βισνοῦς.

Ὁ Βισνοῦς εἶναι τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἰνδικῆς τριάδος, ἡ προσωποποίησις τῆς συντηρητικῆς δυνάμεως, καὶ ἔχει περισσότερους λάτρας μόνος αὐτός ἀπὸ ὅλας ὁμοῦ τὰς ἄλλας θεότητας. Εἶναι δὲ συγχρόνως προσωποποίησις τοῦ ἡλίου, δι' ὃ καὶ εἰκονίζεται πολλάκις ὡς ἥλιος. Ἀκόμη παρίσταται καὶ τὸν καιρὸν, ὡς ὁ Βράμας καὶ ὡς ὁ Σίβας. Ἐνίοτε δὲ εἶναι ὁ Βισνοῦς ἡ γῆ, τὸ ὕδωρ, καὶ ἐν γένει ἡ ὑγρασία, καὶ ἐπομένως ὁ ἀήρ, περὶ οὗ ἡξεύρουσιν οἱ Ἰνδοὶ ὅτι εἶναι μία τῶν τῆς ὑγρασίας μορφῶν. Παρίσταται δὲ τέλος καὶ τὴν ἔκτασιν, καὶ τότε τὸν φαντάζονται κυανοῦν, διότι κυανῇ φαίνεται τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἔκτασις.

Ἐνίοτε παρίσταται καθήμενος ἐπὶ ἀστὸς, ἡ μᾶλλον ἐπὶ συνθέσεως ἀνθρώπου καὶ ζώου, ὅπερ καλεῖται *Γαρούδα*, διατρέχων ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ στοιχεῖον, καὶ θαρράλως ἀναβαίνων τοὺς οὐρανοὺς.

Ὅταν δὲ θεωρῇται ὁ Βισνοῦς ὡς παραστάτης τῆς ὑγρασίας, κρατεῖ ὡς σύμβολον, τρίγωνον, ἔχον τὴν κορυφὴν πρὸς τὰ κάτω. Εἶναι δὲ τὸ τρίγωνον καὶ τοῦ Σίβα σύμβολον, ὅταν ἐμφαίνῃ τὸ πῦρ· ἀλλὰ τότε ἔχει τὴν κορυφὴν πρὸς τὰ ἄνω.

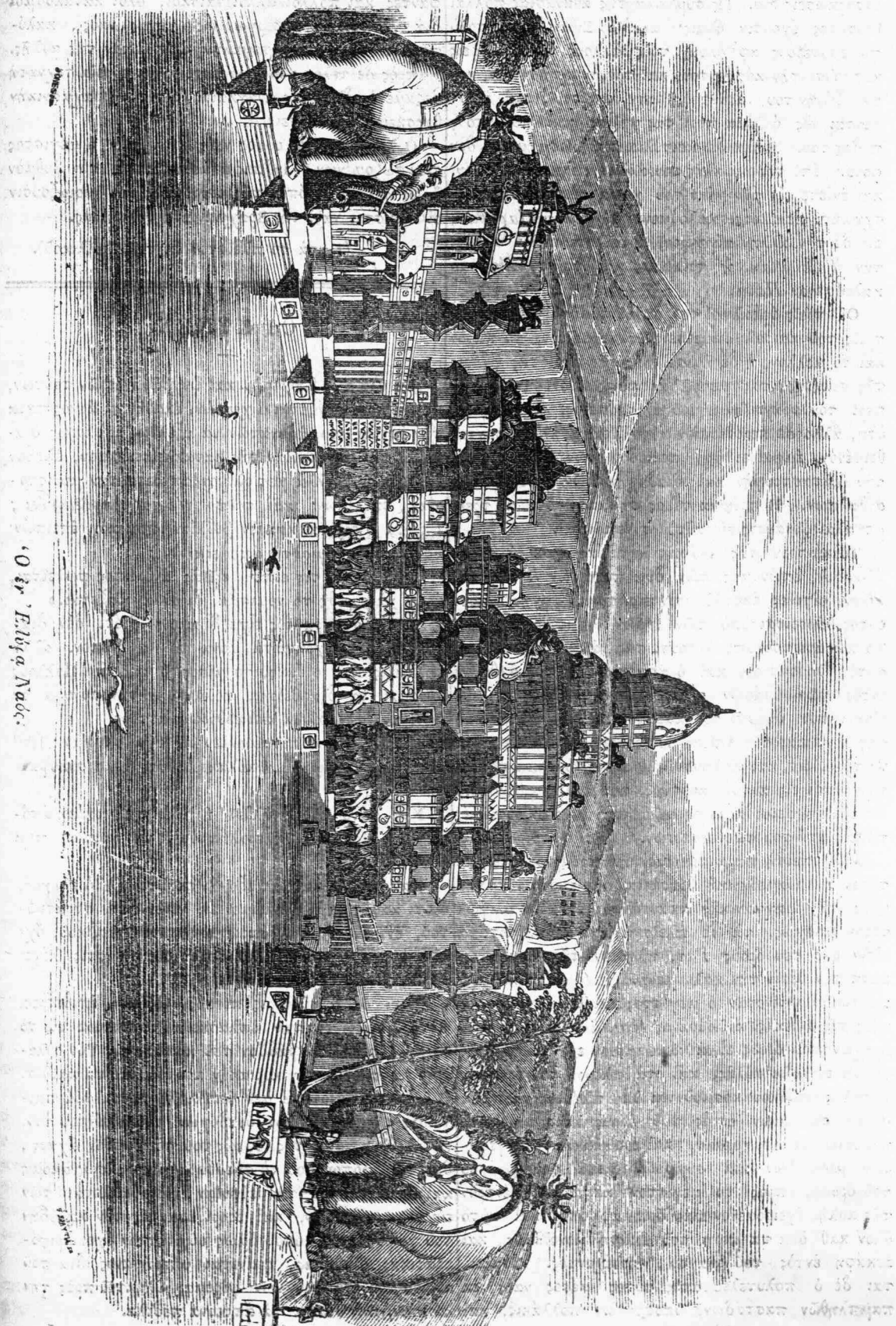
Ὁ παράδεισος, ἡ ἡ οὐρανία μονὴ τοῦ Βισνοῦ καλεῖται *Βαϊκόνθα*, καὶ κεῖται ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἡ ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ ἐνίοτε καὶ εἰς θάλασσαν γάλατος ὑποκάτω τῆς γῆς.

Τὰ δὲ συνήθη του σύμβολα, ἃ διατηρεῖ εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς *Αῠθαίρας* ἢ ἐνσαρκώσεις, καὶ δι' ὧν διακρίνεται ἀπὸ τοῦς ἄλλους θεοὺς, εἰσὶ μεγάλη ἐρυθρὰ κόγχη τοῦ εἶδους τῶν κηρύκων, καλούμενη *Χάγκ*, καὶ εἶδος δίσκου, καλούμενου *Χάκρα*, ἔχοντος δὲ ὀπὴν εἰς τὸ κέντρον, δι' ἧς ἐφαρμόζεται εἰς τὸν λειχανόν, καὶ στρεφόμενος περὶ αὐτὸν σφενδονίζεται ὡς ὀπλὴν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Τὰ χεῖλη τοῦ δίσκου τούτου εἰσὶν ὀξεῖα καὶ κοπετὰ, καὶ ὑποτίθεται ὅτι, ὅταν τὸν στρέφῃ ὁ Βισνοῦς, ἡ περιφέρειά του ἐκπέμπει φλόγας. Τὰ δὲ δύο ἄλλα σύμβολα τοῦ θεοῦ εἰσὶ τὸ ρόπαλον *Γάδα*, καὶ ἡ *Πάδα* ἡ ἄνθος λωτοῦ. Ἀλλὰ τὰ δύο ταῦτα ἀπαντῶνται σπανιώτερον εἰς τὰς παραστάσεις τοῦ Βισνοῦ, συνεχέστερον δὲ εἰς τὰς τῶν ἐνσαρκώσεων αὐτοῦ. Πρὸ πάντων δὲ ἡ κόγχη *Χάγκ* εἶναι τοῦ Βισνοῦ τὸ διακριτικὸν σύμβολον.

Σίβας.

Ὁ Σίβας θεωρεῖται γενικῶς ὡς ἡ τρίτη δύναμις ἡ τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς Ἰνδικῆς Τριάδος, καὶ εἶναι ὁ καταστρέφων καὶ ἀναπλάττων. Ἡ *Σάκτε* (γυνή) αὐτοῦ *Βανάρη* εἶναι τὸ σύμβολον τῆς πεπλασμένης φύσεως. Ὡς θεὸς τῆς δικαιοσύνης ἐπιβαίνει αὐτὸς ταύρου, ὅς τις θεωρεῖται ὡς σύμβολον τῆς θείας δικαιοσύνης. Ὡς σύνθετος δ' ἐμβλημα φέρει τρίαῖναν, καλου-

μὲν γὰρ **Τρίσουλαι**, καὶ κατὰ τοῦτο, ὡς καὶ κατὰ **Σίβη** ὡς καὶ τοῦ ταύρου τοῦ εἶναι λευκόν, ἀναμφι-
πολλὰ ἄλλα ὁμοιάζει τὸν Ποσειδῶνα τῆς ἐλληνικῆς θόλως ὅπως ἐμφάνη τὴν ἀκηλίδωτον καθαρότητα
μυθολογίας. Ἐχει δὲ καὶ ἡ γυνή του τινὰ σχέσιν τῆς δικαιοσύνης. Ἡ κόμη του εἶναι ξανθὴ καὶ ἐνίοτε
πρὸς τὸ ὕδωρ ἢ πρὸς τὴν Θέτιν. Τὸ χρῶμα τοῦ ἐρυθρὰ. Ἐνίοτε παρίσταται μὲ δύο χεῖρας, ἐνίοτε

με τέσσαρας, ἄλλοτε με ὀκτὼ ἢ δέκα, καὶ πολλάκις με πέντε κεφαλὰς. ἔχει δὲ εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου τρίτον ὀφθαλμὸν κάθετον, καὶ τὸ ἔμβλημα τοῦτο ἔχουσιν, ὡς φαίνεται, μόνα τὰ παῖδιά του καὶ αἱ ἐνσαρκώσεις του. Ὡς σύμβολα τῆς ἀθανασίας πολλὰ θεότητες ἔχουσιν ὄφεις· ἀλλ' ὁ Σίβας ἔχει πολὺ περισσώτερος ἀφ' ὅλους τοὺς ἄλλους θεοὺς· ὄφεις κοσμοῦσι τὴν κόμην του, καὶ τὸν τράχηλόν του, καὶ τὴν ζώνην του, καὶ τοὺς βραχίονάς του, καὶ ἐλίσσονται ὡς ψέλλια περὶ τὰς χεῖρας καὶ περὶ τοὺς πόδας του. Ἄλλα δὲ δακτύλια καὶ κοσμήματα δὲν φορεῖ· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἀκόμη φέρει ἡμισέληνον, καὶ ἐνίοτε εἰς τὴν μίαν του χεῖρα κρατεῖ ὄπλον ἐν σχήματι πελέκους, καλούμενον *Gádar* ἢ *Paráthar*, εἰς δὲ τὴν ἄλλην αἰγᾶγον, ἢ ἄλλοτε πάλιν κρατεῖ τὴν *Τρίσουλαν* ἢ τρίαιναν, καὶ τὸ σχοινίον τὸ καλούμενον *Πάσα*.

Οἱ τρεῖς ὀφθαλμοὶ του δηλοῦσιν ὅτι βλέπει τὰς τρεῖς τοῦ καιροῦ διαιρέσεις, τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, ἢ δὲ ἡμισέληνος ἐμφαίνει τὰς φάσεις τῆς σελήνης, τὰς μετρώσας τὸν χρόνον. Ὁ ὄφις, ὁ περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ ἐλίσσόμενος, παριστᾷ τὰ ἔτη, ἄλλο δὲ περιδέραιον αὐτοῦ, ἐκ κρανίων συντεθειμένον, ἐμφαίνει τὴν περίοδον τῶν αἰώνων, καὶ τὴν καταστροφὴν καὶ διαδοχὴν τῶν γενεῶν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ τρίαινα τέλος σημαίνει ὅτι αἱ τρεῖς μεγάλαι δυνάμεις εἰς αὐτὸν συνεννοῦνται.

Τὸ κέντρον τῆς Ἰνδικῆς λατρείας ἦτον ἡ πόλις *Βεκαρές*, ἐπώνυμος τῶν δύο ποταμῶν *Βεγάρ* καὶ *Ἀσσί*, οἵτινες ἐκβάλλουσιν εἰς τὸν Γάγγην, διότι οὗτος θεωρεῖται ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν ὡς ἱερὸς ποταμός. Τὰ κύματά του ἀποπλύνουσι τὰς ἁμαρτίας τοῦ εἰς αὐτὸν λουομένου, καὶ ὁ ἀποθάνων εἰς τὰς ὄχθας ἢ ἐντὸς τῶν ὑδάτων αὐτοῦ, εἶναι βέβαιος ὅτι εὐρίσκει τὸν δρόμον τοῦ παραδείσου· δι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὰς ἐσχαιτίας τῆς Ἰνδίας σπέρρουσιν οἱ εὐσεβεῖς διὰ νὰ τὸν ἰδῶσι καὶ νὰ λουσθῶσιν εἰς αὐτὸν, καὶ πολλοὶ πνίγονται εἰς αὐτὸν ἐκουσίως, καὶ ἄλλοι πάλιν ἀπὸ ὑπερβολὴν δεισιδαίμονος φιλοστοργίας βυθίζουσιν εἰς τὰ κύματά του τὰ τέκνα των.

Ἀλλ' ἐπεὶ παρὰ τὸν Γάγγην πρωτίμως ἐπεκράτησεν ἡ Μωαμεθανικὴ θρησκεία, διὰ τοῦτο τὰ μνημεῖα τῆς βραχμανικῆς ἀπαντῶνται ἐνταῦθα ὀλιγώτερον συνεχῶς, τὰ δὲ πλεῖστα καὶ ἀξιολογώτατα εἰσὶν ἐπὶ τοῦ ὄρους *Γάτ*, πλησίον τῆς *Βομβαίης*, κατὰ τὴν θέσιν τὴν καλουμένην *Ἑλώρα*. Ἐκεῖ πρὸ πάντων διακρίνεται ὁ μέγιστος καὶ θαυμασιώτατος ναὸς τῆς Ἰνδικῆς, καλούμενος *Καῦλδσα*. Ἐντὸς τῶν βράχων τοῦ ὄρους εἶναι κεκομμένον εὐρύχωρον διάστημα ἐν εἰδῇ αὐλῆς, καὶ τὰ πλευρά του φυσικοῦ αὐτοῦ περιόλου κοσμοῦνται ὑπὸ πλήθους ναίσκων, δίκην σπηλαίων ἐντὸς τοῦ ὄρους λελαξευμένων, πλουσίως κεκοσμημένων, καὶ ἐνοσμένων διὰ γερύρων μονολίθων καὶ συμφῶν μετὰ τοῦ βράχου τοῦ ὄρους, πρὸς τὸ μέγιστον κατὰ τὸ κέντρον τῆς αὐλῆς ἐγεγρόμενον οἰκοδόμημα, ὅπερ καὶ αὐτὸ ὅλον καθ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ ἐκόπη μονολίθως καὶ ἐσκάφη ἐντὸς τοῦ βράχου, προέχοντος. Σύγκειται δὲ ὁ πολυτελέστατος οὗτος μέσος ναὸς ἐκ παμπληθῶν παστάδων, ὑποστήλων πολλάκις, καὶ

φερουσῶν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὑπερύψηλον πυραμίδα βαθμιδοειδῶς μειομένην καὶ θολωτήν· καὶ στηρίζεται ὅλον τὸ μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα ἐπὶ νώτων ἐλεφάντων, ἐν τῷ αὐτῷ λίθῳ κεκομμένων, ὡς ἐλέφαντες καὶ πολλοὶ ἄλλοι ναίσκοι, ὅλοι κατὰ κόσμους διὰ γλυπτικῶν παρέργων ὡς ὁ μέγας ναὸς, καλύπτουσι πᾶσαν τὴν μεγάλην ἐπιφάνειαν τῆς αὐλῆς. Ἐμπρὸς δὲ τέλος τοῦ ναοῦ ἐκτείνεται εὐρεία τεχνητὴ δεξαμενὴ διὰ τὰς ἀναγκάς εἰς τὴν βραχμανικὴν θρησκείαν ἀπολούσεις.

Ὁ λαμπρότατος οὗτος ναὸς εἶναι μὲν ὁ μέγιστος τῶν σωζομένων ἐν Ἰνδίας σήμερον, κατὰ τὸν ρυθμὸν ὅμως καὶ τὸν τρόπον τῆς οἰκοδομῆς τὸν ὁμοιάζουσιν οἱ πλεῖστοι ναοὶ τῆς βραχμανικῆς θρησκείας.

(Κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΟΙ ΚΙΝΕΣ.

Ἐν μιᾷ τῶν βροχερῶν καὶ ψυχρῶν ἡμερῶν τούτων, δι' ὧν προσομιᾶζεται ὁ χειμὼν, ἐκαθήμην ἀργὸς παρὰ τὴν ἐστίαν μου, ἀδυνατῶν νὰ ἐξέλθω, καὶ ὅπως διὰ κόψω τὴν μονοτονίαν τῆς κατακλείσεώς μου, ἔλαβον ἐν βιβλίον. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπέθεσα τὴν μυθιστορίαν, ἐπιλέγων καὶ τοῦτο τί μοι ἀποδεικνύει; ἔπειτα δ' ἔβριξα καὶ ἐν βιβλίον ἱστορικὸν, ἐπειπὼν καὶ τοῦτο τίς μοι τὸ ἀποδεικνύει;

Συγγραφεὺς τις εἶπε· « Πᾶς ἄνθρωπος πωλεῖται, ἀρκεῖ νὰ εὐρεθῇ τὸ νόμισμα, δι' οὗ ἀγοράζεται. »

Καὶ ὁ συγγραφεὺς εἶχε δίκαιον· διότι δὲν διαφθείρουσι τὰ χρήματα μόνον τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ὁ ἔρως, ὁ μῖσος, ὁ φόβος. Πολλοὺς δύνασαι νὰ διαφθείρῃς, κολακεύων τὴν μονομανίαν των, καὶ ἀποκαλῶν ἀδιαφθόρους αὐτούς.

Πῶς λοιπὸν νὰ πιστεῦμεν εἰς τὴν ἱστορίαν; Ποῦ νὰ εὐρωμεν ἥρωας μὴ κολακευθέντας ἢ μὴ συκοφαντηθέντας;

Καὶ τότε μοι ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ γράψω ἀποσπασμα ἱστορίας ἀμερολήπτου, νὰ γράψω περὶ κυνῶν.

Καὶ πρῶτον καὶ κατ' ἐξοχὴν περὶ τοῦ *Οὐλότριχος*, διότι καθὼς ὅταν ὁμιλῶμεν ἐν γένει περὶ στρατιώτου, ἐννοοῦμεν τὸν στρατιώτην τοῦ πεζικοῦ, ὅχι τὸν ἵππεά ἢ τὸν πυροβολιστήν· οὕτω ὅστις λέγει *κύων*, ἐννοεῖ τὸν οὐλότριχα.

Εἶναι δὲ ὁ οὐλότριξ πιστὸς, νοήμων, ἐπιδέξιος. Οὗτος γνωρίζει τὴν ὀπλασκειάν, ῥίπτεται εἰς τὸ ὕδωρ νὰ φέρῃ τὴν ῥάβδον τοῦ κυρίου του. Τὸν οὐλότριχα κτενίζουν τὴν κυριακὴν προτοῦ ἀπὸ τὰ παῖδιά. Ὁ οὐλότριξ ὑποφέρει μετ' ὑπομονῆς τὰ σκληρὰ παιγνίδια τῶν θορυβωδῶν διαδόχων τοῦ αὐθέντου του. Ὁ οὐλότριξ, διὰ τῆς ὀφείας του τὸ σχεδὸν ἄχαρι, διὰ τῶν τρόπων του τὸ σχεδὸν ἀγροίκον, ἴσως ἀκόμη καὶ δι' αὐτὴν του τὴν εὐφυάν, ἀποβάλλεται τῶν εὐγενῶν αἰθουσῶν, καὶ ἐξορίζεται εἰς τὴν καλύβην τοῦ χειρονάκτου, ὅπου ὅμως οὐχ ἥττον ἔχει ἀριστοκρατικὰς διαθέσεις, φαίνεται ὑπερήφανος διὰ τοῦ κυρίου του τὸ ρούχινον φόρεμα, ὑλακτεῖ πρὸς τὴν κάππαν, καὶ δάκνει τὰ ἄπτερα πέδιλα.